
Kronika : z życia izb adwokackich

Palestra 4/6(30), 90-94

1960

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

KRONIKA

Z ŻYCIA IZB ADWOKACKICH

1. Uchwałą Rady Adwokackiej z dnia 11.VI.1959 r. wprowadzone zostały grupowe zebrania robocze zespołów adwokackich (3 razy do roku) z podziałem na trzy ośrodki grupowe: w Gdańsku, Gdyni i Malborku. Celem powyższych grupowych zebrań roboczych jest stałe podnoszenie poziomu zawodowego, ideowego i etycznego, jak również wymiana doświadczeń i wzajemne zbliżenie się koleżeńskie.

Pierwsze tego typu zebrania środowiskowe odbyły się w dniu 12.XII.1959 r. Na zebraniach tych omówiono w odpowiednich referatach i podczas dyskusji sprawę projekowanych nowych form pracy zespołów adwokackich, projekt kodeksu etyki zawodowej oraz nowy regulamin biurowości zespołów.

Przedmiotem obrad najbliższych zebrań środowiskowych będzie ogłoszony ostatnio projekt kodeksu cywilnego.

2. W dniu 10.VII.1959 r. ukonstytuowała się przy Wojewódzkiej Izbie Adwokackiej w Gdańsku Podstawowa Organizacja Partyjna PZPR, między którą a Radą Adwokacką nawiązana została ścisła współpraca.

3. Liczba etatów aplikantów adwokackich na rok 1960 ustalona została na 18. W dniach 11 i 12.III.1960 r. odbył się egzamin kwalifikacyjny dla kandydatów na aplikantów adwokackich, któremu poddało się kilkunastu kandydatów. Egzamin odbył się w obecności przedstawiciela Ministerstwa Sprawiedliwości.

4. W dniu 26 marca 1960 r. odbyło się Zwyczajne roczne Walne Zgromadzenie Wojewódzkiej Izby Adwokackiej w Gdańsku. W sprawozdaniu dziekana Rady oraz podczas dyskusji poruszone zostały — jako zagadnienia problemowe — sprawy radców prawnych i nowych form zespołów adwokackich.

Co do zamierzonego rozdziału funkcji radców prawnych od praktyki zawodowej adwokatów dyskutanci jednomyślnie wypowiedzieli się przeciwko tego rodzaju koncepcji, zajmując stanowisko, że jedynie bogate doświadczenie prawnicze, nabyte w praktyce adwokackiej, gwarantuje należyłą obsługę prawną jednostek gospodarki społecznej; nadto połączenie funkcji radcy prawnego z praktyką adwokacką zapewnia adwokatowi-radcy prawnemu niezależność opinii prawnej w stosunku do kierownictwa tych jednostek.

Jeśli chodzi o nowe formy zespołów adwokackich, to dyskutanci podkreślili, że rozwój form zespołowej pracy na terenie Izby gdańskiej obrał drogę małych zespołów, zrzeszających 5—7 członków. Przyczynia się to wytworzenia prawdziwie koleżeńskich stosunków i współpracy wśród członków zespołów, zrównania obrotów, wzajemnego zastępowania się w czasie urlopów i choroby. Mówcy wypowiedzieli się jednak przeciwko koncepcji kolektywnego opracowywania spraw i wspólnej puli finansowej. Zdaniem ich, kolektywnemu opracowywaniu spraw stoi na przeszkodzie zarówno przewidziany w art. 51 ustawy o ustroju adwokatury zakaz udzielania pomocy prawnej w wypadku, gdyby strona przeciwna skorzystała z usług adwokata będącego również członkiem tego samego zespołu, jak i obo-

wiązek zachowania tajemnicy zawodowej. Wspólna zaś pula finansowa mogłaby doprowadzić do sytuacji, że niejednokrotnie adwokat korzystałby z wpłat dokonanych przez stronę przeciwną, co nie dałoby się pogodzić ani z etyką, ani z godnością zawodu. Niebezpieczeństwo powstania tego rodzaju sytuacji występowałyby szczególnie jaskrawo w małych ośrodkach, gdzie z reguły istnieją pojedyncze zespoły adwokackie.

Walne Zgromadzenie uchwaliło wysokość stawki izbowej i świadczeń na fundusze samopomocowe oraz preliminarz budżetowy na rok 1960 zgodnie z wnioskiem Rady Adwokackiej.

Izba wrocławska

1. Wrocławskie inwestycje. Od kilku lat, bo począwszy od roku 1956, adwokaturę Dolnego Śląska, a szczególnie adwokaturę Wrocławia absorbowało zagadnienie znalezienia lokali dla zespołów wrocławskich.

W 1956 r. cztery zespoły wrocławskie, liczące przeciętnie po 25 członków, miały swe lokale w budynku Sądu Wojewódzkiego, dwa inne zespoły (15 osób i 7 osób) miały lokale w Rynku, a jeden z zespołów mieścił się i mieści dotychczas w budynku Sądu Powiatowego dla powiatu wrocławskiego.

Uprzywilejowana sytuacja zespołów „sądowych” z jednej strony oraz wypowiedzenie najmu lokali sądowych z drugiej zmusiło Radę Adwokacką do rozpoczęcia starań o nowe lokale dla zespołów.

Zagadnienie znalezienia lokali dla około 130 adwokatów nie było ani proste, ani łatwe. Powstały koncepcje wzniesienia zupełnie nowego budynku, ale na przeszkodzie temu stały opracowane już plany rozbudowy Wrocławia, które przewidywały zupełnie inne przeznaczenie budynków w punktach, które mogły byćbrane pod uwagę przez Radę Adwokacką. Powstały również koncepcje odbudowy zniszczonych obiektów, jednakże usytuowanie tych obiektów było niedogodne, a odbudowa nie dawała gwarancji załatwienia całego zagadnienia. Obok tego istniało też dążenie do pozostawienia inicjatywy w tym zakresie samym zespołom, co jednak wywołało obawy, że nie wszyscy koledzy znajdą miejsce w zespołach, gdyż możliwości uzyskania lokali w mieście były ograniczone.

Gdy żadna z koncepcji nie dawała gwarancji pełnego rozwiązania sprawy, Rada Adwokacka postawiła sobie za cel uzyskanie budynku położonego naprzeciw wejścia do Sądu Wojewódzkiego, wprawdzie zamieszkałego, ale nadającego się ze względów na swój charakter i wielkość na potrzeby zespołów adwokackich.

W grudniu 1958 r. przy poparciu władz miejskich uzyskano ostatecznie przydział kwaterunkowy na całość budynku.

Ponieważ jednak władze miejskie nie mogły zagwarantować lokali zastępczych dla 5 rodzin i dla mieszczącego się w budynku biura pisania podań, Rada Adwokacka przyjęła na siebie obowiązek uzyskania lokali zastępczych oraz obowiązek przebudowy budynku i nadania mu nowej szaty architektonicznej, dostosowanej do architektury odbudowywanej ulicy Sądowej i Placu PKWN.

Po długich staraniach, w kwietniu 1959 roku uzyskano pozytywną decyzję Ministra Gospodarki Komunalnej przekazującą nieruchomością na podstawie § 9

rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2.VIII.1949 r. w zarząd i użytkowanie Wojewódzkiej Izby Adwokackiej we Wrocławiu.

Rozpoczęte w połowie 1958 roku starania o uzyskanie mieszkań zastępczych dały pierwszy pozytywny wynik w marcu 1959 r. Rada Adwokacka na podstawie uchwały Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Izby z listopada 1958 r., które całkowicie zaaprobowało program Rady Adwokackiej, uzyskała we Wrocławskiej Spółdzielni Mieszkaniowej 2 mieszkania: jedno — dwupokojowe i drugie — jednopokojowe.

W marcu 1959 r. jeden z zespołów „sądowych” (Zespół Nr 3) przeniósł się do nowego budynku.

Do końca roku 1959 w ten sam sposób dokonano przekwaterowania pozostałych 2 lokatorów.

Biurowisko przenieśli na miejsce Zespołu Nr 7, mieszczącego się dotychczas w Rynku.

Pod koniec 1959 roku w budynku przy ul. Sądowej 18 znalazły pomieszczenie 4 zespoły w całości i 1 zespół częściowo (zatrzymał on jeszcze w budynku sądowym 1 pokój).

Uzyskano powierzchnię biurową wielkości około 350 m² na dwu kondygnacjach budynku.

Po przekwaterowaniu jeszcze jednej rodziny uzyska się dodatkową powierzchnię mieszkalną o powierzchni biurowej około 100 m².

Całość powierzchni biurowej do dyspozycji zespołów wrocławskich wyniesie w najbliższym czasie przeszło 450 m² powierzchni zamiast dotychczas posiadanej powierzchni 289 m² w budynku Sądu Wojewódzkiego oraz powierzchni około 60 m² poza budynkiem Sądu, czyli zamiast dotychczasowej powierzchni ca 350 m².

Bilans w zakresie uzyskanej powierzchni jest oczywiście dodatni. Przeznaczoną obecnie do dyspozycji zespołów powierzchnię około 350 m² zajmuje około 100 adwokatów, a w najbliższym czasie powierzchnię przeszło 450 m² zajmować będzie około 120 adwokatów, na 1 więc adwokata przypadnie około 4 m² powierzchni.

W tej chwili zlecono Biuru Projektów opracowanie przebudowy budynku i wszelkich instalacji, m.in. centralnego ogrzewania z podłączeniem go do Elektrociepłowni.

Zamierzenia inwestycyjne zmierzają do zmiany fasady, przebudowy i zwiększenia liczby otworów okiennych, nadbudowy 1 kondygnacji, do położenia nowego dachu betonowego, wybudowania podcienia-przejścia dla wyrównania frontu budynku oraz urządzenia powierzchni archiwalnej o przestrzeni około 300 m².

Zamierzona przebudowa budynku pozwoli na uzyskanie nowoczesnego pawilonowego budynku o powierzchni wystarczającej dla wszystkich adwokatów we Wrocławiu, urządzenia biblioteki, sali zebrań, klubu, skromnych pokoi gościnnych. Koszt inwestycji z własnych środków Izby wynosić będzie około miliona złotych. Amortyzacja nakładów może być dokonana w okresie niespełna lat 10 przez uzyskanie czynszów od zespołów adwokackich.

Środki finansowe na zamierzoną inwestycję uzyskano z oszczędnej gospodarki; wynoszą one już obecnie około 800 tysięcy złotych.

Środki te gromadzono systematycznie od roku 1956, stosując składkę na rzecz Izby w wysokości 5%. Wartość roczna składek na terenie Izby wrocławskiej kształtowała się rocznie w wysokości 600—800 tysięcy złotych.

Inwestycje gospodarcze Izby nie ograniczają się wyłącznie do terenu Wrocławia. Również na terenie Jeleniej Góry Izba Adwokacka postanowiła inwestować budowę pawilonu (o charakterze baraku użytkowego) na potrzeby miejscowego Zespołu Adwokackiego. Nieruchomość otrzymano w zarząd i użytkowanie. Elementy baraków zakupiono z rozbiórki. Wartość inwestycji wynosi około 350 tysięcy złotych.

Należy dodać, że Rada Adwokacka uzyskała upoważnienie Walnego Zgromadzenia do wykorzystania środków Funduszu Socjalnego, którego rezerwy fundusz obrotowy wynosi około 500 tys. złotych.

Rada Adwokacka zaakceptowała również wydatki na adaptację pomieszczeń Zespołu Adwokackiego w Wałbrzychu pod warunkiem amortyzacji kosztów adaptacji w ramach płaconego czynszu.

Doświadczenia zespołów wrocławskich wykazały, że społeczeństwo szuka pomocy prawnej w pobliżu sądów. O ile początkowo istniały sugestie, by zespoły adwokackie sytuować w poszczególnych dzielnicach miasta, to obecnie doświadczenie wykazało, że praktycznie potrzeby takie nie istnieją. Adwokaci wrocławscy uzyskali idealne wprost usytuowanie w bezpośredniej bliskości Sądu, gdzie wykonują pracę. Urzędowanie zespołów w godzinach popołudniowych okazało się zbędne i ogranicza się do dwóch dni w tygodniu.

Po całkowitym urządzeniu budynku można będzie stworzyć warunki do pracy naukowej oraz zorganizować życie społeczne zespołów.

2. Pomoc koleżeńska w Izbie wrocławskiej. Fundusz socjalny (obecnie Fundusz Pomocy Koleżeńskiej) rozpoczął swoją rozszerzoną działalność w r. 1956. W okresie przed 1956 r. świadczenia tzw. Funduszu Wzajemnej Pomocy ograniczały się do udzielania pożyczek i wypłacania zasiłków pogrzebowych.

Celem uzyskania funduszy na rozszerzenie pomocy koleżeńskiej ustalono składkę miesięczną od obrotu uzyskiwanego w zespole w wysokości 3%, a od wynagrodzeń z radcostw prawnych — w wysokości 2%. Wysokość składki nie zmieniano od roku 1956, stosując zwolnienie okresowe od płacenia składki na rzecz Funduszu. Uczestnictwo w Funduszu jest dla wszystkich członków naszej Izby obligatoryjne — z wyjątkiem kolegów nie wykonujących zawodu adwokata a ograniczających się do pracy w charakterze radców prawnych.

Zasadniczą podstawą działalności Funduszu jest zasada solidarnej pomocy ze strony wszystkich pracujących kolegów na rzecz tych kolegów, którzy czasowo albo trwale są niezdolni do pracy. Dlatego też poza utworzeniem koniecznej rezerwy dąży się do tego, aby ogólne wpływy miesięczne z tytułu składek równały się miesięcznym świadczeniom wypłacanym z Funduszu.

Rezerwę stanowi kwota udzielanych bezprocentowych pożyczek w wysokości 250 000 zł oraz kwota około 250 000 złotych, przewidziana na wypadek czasowego zakłócenia równowagi między miesięcznymi świadczeniami Funduszu a jego wpływami.

W roku 1959 świadczenia Funduszu były następujące:

Ze zwrotnych pożyczek Funduszu korzystało około 60 adwokatów, a suma pożyczek na koniec roku 1959 wyniosła kwotę 250 232,50 zł. Pożyczki spłacane są z reguły w 10 ratach miesięcznych.

Tytułem zasiłków chorobowych wypłacono kwotę 107 197 zł. Z zasiłku chorobowego może korzystać kolega z powodu choroby trwającej minimum dni 16. Zasiłek miesięczny wynosi 2 200 zł miesięcznie. Zasiłek chorobowy w drugim roku choroby wynosi 1 000 zł miesięcznie.

Bezwrotne zapomogi okolicznościowe z powodu wypadków losowych wypłacono w kwocie 45 000 zł. Wysokość zapomogi kształtowała się przeciętnie w granicach 2 500 — 3 000 zł.

Tytułem zwrotu kosztów leczenia wypłacono kwotę 226 446,55 zł. Zwrot kosztów leczenia obejmuje: 70% — zwrot za pomoc lekarską, 70% — zwrot wydatków na lekarstwa, zabiegi laboratoryjne i badania laboratoryjne (lekarstwa zagraniczne wg cennika urzędowego albo urzędowej oceny), 50% — zwrot za prace protetyczne (bez kosztów materiałów szlachetnych).

W ramach pomocy lekarskiej Fundusz zwraca wydatki na leczenie sanatoryjne w wysokości 50 zł dziennie. Pomoc lekarska obejmuje uczestników Funduszu i ich rodziny; leczenie sanatoryjne obejmuje wyłącznie uczestników Funduszu.

Tytułem zapomóg pośmiertnych Fundusz wypłacił kwotę 44 237 zł. Wysokość zapomogi pośmiertnej wynosi 20 000 zł.

Od roku 1958 wprowadzono świadczenia rentowe. Tytułem rent wypłacono w roku 1959 kwotę 69 025 zł. Renta miesięczna wynosi 1 500 zł dla uczestnika Funduszu. Maksymalna wysokość renty rodzinnej nie może przekroczyć kwoty 2 225 zł.

Fundusz gwarantuje świadczenia po 3-miesięcznym uczestnictwie a świadczenia rentowe — po 3-letnim uczestnictwie w Funduszu.

Ogółem świadczenia Funduszu Izby wrocławskiej w roku 1959 wyniosły 469 005,55 zł dla 320 członków Izby. W roku 1957 wydano 257 503,91 zł, w roku 1956 — 272 688,45 zł, a w roku 1958 — 522 165,99 zł.

Fundusz stanowi rzeczywiście realną i cenną pomoc dla członków Izby.

Poszczególne świadczenia Funduszu wprowadzano stopniowo w miarę gromadzenia Funduszu. Przepisy obowiązującego Statutu były wielokrotnie zmieniane, gdyż doświadczenia zbierane w czasie kilku lat gospodarowania ciągle nasywały zastrzeżenia, co do słuszności zakresu poszczególnych świadczeń.

Ostatnio w roku 1960 Walne Zgromadzenie Izby przyjęło z małymi poprawkami czwarty w jego historii tekst Statutu.

Troską Zarządu Funduszu, Rady Adwokackiej i wreszcie całej Izby jest to, aby utrzymać równowagę finansową Funduszu. Chodzi o to mianowicie, aby świadczenia Funduszu w miarę możliwości rozszerzać i doprowadzić do pewnego punktu stanowiącego maksimum możliwości Izby, z tym jednak zastrzeżeniem, żeby świadczenia Funduszu pozostały przez cały czas jego istnienia niezmiennie.